

ספורטאים רבים חולמים על הרגע בו יגישו לחוץ-לארץ. השבוע הסתבר סוף-סוף על מה הם חולמים באמת:

שעשועי הנבחרת בבנקוק

החן הכדורגל הישראלי, דויד פרימו, הוא ספורטאי שוגיע להישג יחיד מינו, וחסר תקדים בכדורגל הישראלי: הוא הולך ורואהן שמעט נשלח הביתה באמצע מסע הנבחרת. לא בגלל מחלה, או ירידת הכושר, אלא מסיבה שונה לגמרי.

נבחרת ישראל נסעה ביום הראשון שעבר לבאנגקוק, ואיתה נסע גם פרימו, שהוא בלם הנבחרת ואחד מעמודי התווך שלה. הנבחרת נסעה כדי לזכות בגביע-אסיה לנוער. אבל כבר שלושה ימים בלבד אחרי הגיעם למקום, עמד הבלם ועמוד התווך שלה בפני גירוש לישראל.

מה עשה? מה היה חטאו? הוא עשה דבר פשוט מאוד.

שעשועי המזרח*
התענגו בארצות רחוקות

כשהנבחרת הייתה עוד בבנגקוק, הוא יצא ללילה אחד לבלות בכיתה-תענוגות, או כפי שקוראים לזה בשפה המונית, בבית-בושת תאילנדי.

כמעט כל הנבחרת יצאה לבלות

דבר שאירע, כך אירע: הנבחרת עמדה לערוך את ג'אמונה היומיומי. דויד פרימו הגיע למגוש תשוש לגמרי. המדריך ראה את מצבו ושאל אותו מה יש לו. דויד פרימו אמר שהוא עייף, מה שהיה בהחלט נכון. לאחר חקירה ובידולש התברר שפרימו, בחברת עוד כמה שחקנים, יצא לבלות. במקום ללכת לישון ולהחליף כוחות, הוא החליט להעניש אותו בעונש החמור ביותר שיכול להיות: לשלוח אותו הביתה.

רק לאחר התערבותו של המזכיר הראשון של ישראל ב-אנגקוק, לאחר הרבה בקשות ושדולים, נכמרו רחמי המנהלים, והם החליטו לתת לו חנינה. פרימו נשאר יחד עם הנבחרת.

יותר ("זוריק") ברנו, כתבה-ספורט שנילחה אל הנבחרת, פירט את נסיבות המעשה. בשיחת-חוץ טלפונית ממאנגלה. סיפר הכתב: "לא נכון שיצאו לבלות רק פרימו עם עוד ארבעה ספורטאים. בבאנגקוק יצאה כמעט כל הנבחרת לבלות. הם פשוט ידעו שברגע שיגיעו למאנגלה יוכנסו למחנה סגור, וגמרנו עם כל הביילויים, וכל התענוגות.

לכן הם החליטו לנצל את הזמן בבאנגקוק, להתפרע קצת, ולכייף. בסיכומו של דבר, כל העסק השתלם. כי אחרי שיצאו הצליחו להכהיל אותם כל כך, שהם יותר לא יוצאים. רצו לעשות משהו דראסטי כדי לשמור עליהם, והצליחו. עובדה, שלמרות שהנבחרת השיגה רק תיקן במשחק עם קוריאה, כי ההתקפה היתה חלשה, דוד פרימו היה מצויין."

גורמים של נערות

כבר הנהגת התאחדות הכדורגל, שליווה את נבחרת הנוער לפני שנתיים לחיטאם וסייגון, טוען שזוהי

מאוסף התמונות של אחד השחקנים שחזר מאולימפיאדת סוקיו.

פרימו (באמצע) וידידות
לבלות במקום לישון

מצד שני, הנשים אהבות שחקני-כדורגל: יש להם רגליים יפות, והם מפורסמים, וגבריים. והם תמיד באופנה, אפילו כשהם מפסידיים. גם בארץ יש די הרבה סיפורים על הרפתקותיהם של שחקני-כדורגל שהגיעו מחו"ל, ואספו מסביבם מעריצות-שחקנים.

ידוע הסיפור על כוכב הכדורגל האנגלי ג'ימי גרייבס ורחל סלוצקי שניהלו זה עם זו רומן ספורטיבי. ידוע גם הסיפור על הזמרת שנסעה לאנגליה בעקבותיו של ג'ון צ'ארלס, שחקן הכדורגל האנגלי הדגול.

חוץ מזה, לא חמדי השחקנים אשמים בכך שהם נהגים לבתי-פגישות. לפעמים בתי-הבושת הם האשמים! סיפר למשל אחד מהם, "כשנסענו באפריל 1960 ליוון, אז כשהפסדנו 2:1, שיכנו את הנבחרת ברובע בתי-הזונות של אתונה. רק כמה מדרגות הפרידו בינינו לבית. נו, אז מה יכולנו לעשות? כל הלילה אפשר היה לשמוע את השחקנים מתרועעעים במדרגות."

לכדורגלן - הזינה הראשון

אבל מי יכול לספר על הכדורגל וכל מה שקשור בו יותר מאשר יעקב חודורוב, שהוא מוסמך גם לכדורגל וגם לבהורות, כל אחד לחוד? ובכן הוא מספר: "בשנת 57, כשאנחנו יצאנו מהארץ, היה צנע. רוב המחשבות שלנו היו על קניות. לא היה לנו בראש דברים אחרים. קראו לנו נבחרת הסוחרים. בארץ לא היה מה לאכול, ואנחנו היינו מביאים מלבד טרנזיסטורים גם אוכל, בשר, קפה. כשבאנו לארץ, לפני פסח, מישהו אפילו סחב מתורכיה חצי כבש.

"חוץ מזה, בתקופה שלנו ראו בכל בחור גיבור מלחמת השיחרור. הבהורות היהודיות בחוץ-לארץ ראו זאת כתרומה למדינה להקדיש את עצמן לביילויים עם החברה. אבל אנחנו היינו יותר מבוגרים. אצלנו ידעו להשתיק את כל הסיפורים, למרות שלא היינו פחות מפולפלים. לפי דעתי לא היה צורך לעשות לפרימו מה שעשו. ביתור שבוע ימים לפני המשחק. זה יכול להשפיע לרעה על הנבחרת."

חוץ מכל מה שחודורוב מוכן לספר יש גם דברים שאין הוא מוכן לספר. למשל, איך נסע ב-1962 לאיטליה, ואיך אחריו נסעה ישראלית צעירה, הנשואה למיליונר. לא, זה הוא לא יספר, אבל הוא יספר לעומת זה על יוסי מרימוביץ, איך גם הוא היה רחוק עליו ופרחה עד גיל מבוגר מאוד, וחוזר מזה הוא גם יכול לתאר על פי נסיונו האישי, את היחס של הנשים אל כוכבי הכדורגל, ולהוכיח באותות ובמופתים שהאשמה היא לא בשחקנים אלא במפתחות שלהם.

הנה, לדוגמה, מכתב שהוא קיבל לא מזמן מעלמה צעירה, תמימה וטהורה: "אני אחת המעריצות החזיקות שלך" היא כותבת, "לא היחס לי שמונה-עשרה שנה ואני עומדת ברשות עצמי.

"אני יודעת שנהוג בעולם, והיה נהוג בעיקר בתקופות העתיקות, שאדם הנערץ עלייך בחורה, יהיה זה אביר, או בעל אחוזות, חייב להקדיש לה את הלילה הראשון. לכן אני מבקשת אותך שתקדיש לי לילה אחד מחייך, כי אני רוצה להקדיש לך את הלילה הראשון שלי."

היא סיפרה לו שהיא סטודנטית וחתמה בשמה המלא. בהתחלה הוא היה בטוח שזה סידור, אבל לאחר שבישר מצא שבאמת ישנה בחורה כזאת. מה קרה ללילה הראשון הוא לא יספר, אבל הוא הדגיש בפני שזוהי מנת גורלם הקשה של כל שחקני-כדורגל. הפיתויים רבים, הזמן קצר, והמלאכה מרובה.

התנהגות הרגילה ביותר של שחקני-נבחרת בחו"ל. "שחקני כדורגל" הוא אמר, "הם סוג כזה של אנשים שכשהם רואים שימלה, אז שום דבר לא עוזר. לכן צריך תמיד להציב עליהם משמר חזק, וזה היה פשע לשלוח את כל הנבחרת רק עם שומר אחד, ועוד לאן? למזרח הרחוק. לפחות צריך היה להוסיף אליו איזה מלחה.

"לפני שנתיים אני ליחיתי את הנבחרת, אבל היה איתי עוד בחור אחד. הכנסנו אותם לשני חדרים גדולים וכל אחד מאיתנו שמר על דלת אחת. שמרנו עליהם עד שעות הבוקר, עד שברור היה שכולם כבר נותרים.

"בבאנגקוק זה היה יותר חמור. העלינו אותם לקומה העליונה של המלון, הכנסנו אותם לחדרים, ואנחנו נשארנו לישון במסדרון. את חושבת שישנו? איפה! כל הלילה הדפנו גדודים שלמים של נערות שהסתערו על המלון, כי כאשר מגיעים לשם גברים אירופאיים, ועוד כדורגלנים, הן פשוט מתנפלות בלי קונצים. הכל טוב ויפה, אבל הצרה היא שרובן נגועות במחלות מין."

ידוע, למשל, שקבוצה ישראלית, שנסעה באחת הפעמים ל- מזרח הרחוק חלו במחלות מין לא רק שנים-שלושה שחקנים, אלא גם אחד העסקנים שליווה אותם.

זכור גם הסיפור על הישראלים שביקרו בקוריאה בתקר- פתו של מאנדי. בחיפוש בארונות חדריהם, נתגלו אז צעירות קוריאניות נמוכות קומה.

★ ★ ★

שיכון ברובע הזונות

הקשר בין אהבהים וכדורגל נראה ברור ופשוט הלשחקנים חתיקים, ומוכר להם היטב מוכרונותיהם. לכן הם חייבו בביטול כשהגיע אליהם סיפורו של פרימו: "הוא פשוט ילד", הם הסבירו בבוז, "הוא היה בסייגון עוד ב-1964, אבל אז הוא היה ממש קטן. הוא רק הסתכל, כי הוא היה עם נבחרת הנוער. היום הוא תושב את עצמו לגדול, והוא רצה כנראה לנסות."

חודורוב עם מאריזין מונרו
להעריץ שחקני-כדורגל

אין זה סוד שגברים אהבים נשים, ואין זה סוד שגברים היוצאים לחוץ-לארץ, אהבים נשים תוצרת חוץ-לארץ. אין להתעלם מעובדה-החיים הפשוטה: גם שחקני-כדורגל הם גברים, וכשהם בחו"ל הם נזכרים תמיד, פתאום, שהעבודה היא לא כל חייו, ונוסף ללחם, הם רוצים גם שעשועים.